

música | bcn 216

La cantant Sílvia Pérez. / QUIM PUIG

Tot cercant un públic

► **Programa:** obres de Luis de Pablo, Octavi Rumbau, Mestres Quadreny i Albert Guinovart pel grup Barcelona 216 i la cantant Sílvia Pérez Cruz dirigits per Wolfgang Lischke.
Lloc i dia: Temporada Bcn 216. Sala Oriol Martorell de l'Auditori. 1 de desembre.

JORDI MALUQUER

Familiaritzar el públic amb la música contemporània sembla que és el propòsit de la temporada del grup Bcn 216, resident a l'Auditori. Així, els quatre primers concerts, el dedicat a John Cage, el que comentem avui, i els propers dedicats a Arvo Pärt i Heiner Goebbels, són d'entrada gratuïta. En el que es va celebrar l'1 de desembre, a més, hi abundaven ingredients dulcificadors. En carregar una obra a Luis de Pablo, compositor nascut a Bilbao, apropiava el ventall d'obertura evident del cicle sense trencar res. Continuar amb una obra d'Octavi Rumbau atractiva i amable, ben descriptiva, apta per acompanyar una filmació d'un mercat siri, *Le Souk*, com es titula i evoca, i que va ser molt aplaudida, no s'apartava del guió. L'obra més estimulant va ser *Sonades d'ací i d'allà*, de Josep M. Mestres Quadreny, que sempre proposa jocs mentals i recorre a l'humor. I per acabar la incorporació de Sílvia Pérez Cruz per experimentar com adaptava les seves maneres a una obra molt fixada en el repertori de les grans cantants, com són les *Cinco canciones negras*, de Xavier Montsalvatge.

El fenomen Sílvia Pérez Cruz, que enguany, en pocs mesos, ha estat protagonista d'esdeveniments musicals ben diversos, sembla remoure els criteris musicals dels nostres programadors i directors d'orquestra en la recerca d'un camí per sortir de la rutina. Així, en la festa oficial televisada de l'Onze de Setembre, la cantant va encisar amb les *Corrantes d'exili* de Pere Quart musicades per Lluís Llach. Més tard, a Cervera, Balaguer i Lleida es va revelar idònia per fer reviure la música popular catalana d'inspiració andalusí. La seva participació estel·lar en *El jardí dels cinc arbres* al TNC. Potser on el seu estil no ha acabat de lligar és amb la música inventadament criolla i per tant intel·lectualitzada de Xavier Montsalvatge. «*La niña criolla pasa con su miriñaque blanco...*» no casa amb una interpretació dramàtica i amb un fil de veu que necessita micròfon i potser, en el cas que ens ocupa, poc ampliat pel gran volum de so que quinze músics produïen en una sala petita de bona acústica. Això no impedeix que en una interpretació molt interioritzada, diferent de les existents, brodes la cançó de bressol «...para dormir un negrito». Albert Guinovart es va prestar a fer un arranjament per a grup de cambra d'aquestes cançons, que disposen ja de les versions per a piano i per a orquestra. Les va presentar amb un altre caire: més dur, percussor i aportant-hi també tímbrics diferents. Malgrat que els aplaudiments havien cessat, es va repetir, com un *da capo*, amb alguna variació, el *Yamambó, Yamambé!*. No va deixar de ser divertit veure com Wolfgang Lischke, substituït per indisposició del director anunciat, Fabian Panisello, i que dirigia amb aquesta mescla de gimnàstica i gestos quirúrgics que caracteritzen els que s'ocupen de la música contemporània, disfrutava amb les havaneres de Montsalvatge tot deixant-se anar endut pel seu ritme.